

О Космосе великий наш,
безмежжя розпрозорене!
Ми із Землі блакитної
мчимо у далі зоряні.

Ми всі до тебе звикнемо,
раніш ти був відчужений.
Далеко ми проникнемо!
Наш вік — такий напружений!

О Земле, наше золото!
Ще людство в нас розколото,
а буде ж жить родиною
братерською, єдиною.

А буде ж чисте в прагненнях,
не зле, не однобічнеє,
подільчиве в досягненнях,
на доброту зустрічнеє.

Ми далі й далі ринемо,
всміхаючись майбутньому.
Шляхи до зір — розчинено
руками всемогутніми!

Твої крилаті обрії,
о Земле наша добрая,
перлино волошковая,
росино світанковая.

Як в небо ми вклинаємось —
це значить: Землю любимо.
Ми людству поклоняємось,
із ним зв'язку не згубимо.

Вже борозни проорані
у простори космічні.
Мчимо у далі зоряні —
сини доби величної.

О Земле, наше золото!
Ще людство в нас розколото,
а буде ж жить родиною
прекрасною, єдиною.

1966